

Законѣтъ, както виждате, разглежда жената не като същество, на което се възлагатъ най-важнитѣ и висшитѣ длъжности, свр. вѣнчаніето на бѣдѣщи граждани, здрави тѣлесно, духовно и душевно, иъ просто като такова, което естествено може да извади на бѣлъ свѣтъ и други същества. Законодательтъ никога не се е погрижилъ да прислѣди жената само отъ четринадесетгодишната до петнадесетгодишната ѣ възраст и да изучи обстоятелствено, какъ тя изведижжъ и преждеврѣменно, тѣй да рѣчемъ, прѣминава отъ дѣтинска къмъ моминска възраст. Той никога не се е занимажъ съ подробноститѣ на естествения животъ на онѣзи, участьта на която била оставена въ рацѣтъ му. Той не е съумѣлъ, че тя прилича на майскитѣ растения, за които часътъ се равнява съ день, деньтъ съ мѣсець, мѣсецътъ съ година, и които съ немовѣрна бързина оплодотворяватъ

се и узрѣватъ. Той не е разбралъ, че моминското естество прѣзъ дѣтиската ѝ възраст върви тичешкомъ, че, както дръвцето, което едва вчера йоще се е надало, въ една само нощъ е пълно съ цвѣтъ и листове, така и момиченцето въ нѣколко мѣсеца става мома, почти жена. Той не е смѣтилъ, че, ако природата бърза въ дѣлото си, духовното обаче развитие е въ невъзможность да ѝ послѣдва, та шестнадесетгодишната мома не може да мисли, не може да съумѣе и изучи, не може да различи разнитѣ условия на живота, правото, логичното, не може да се пасме съ съпружески, а много повече съ майчини задължения. Такъва мома не може още да знае, защо и съ каква цѣль се жени; тя възлага щастнето си, бъдѣщето си, живота си на единъ мъжъ, безъ да знае, какво е бъдѣще, какво е животъ, какво е щастие. Тя се жени за хубавото лице на годеника, ако той е хубавъ, за иманнето му, ако той е богатъ, за хубавата му вънкашность, ако той е гиздавъ. Въ нравствения мъжъ, т. е. мъжа си отъ нравственно духовно и чувствено гледище тя съвсѣмъ не познава, защото въ тая си възраст не може да разбере, че освѣтъ лицето, иманнето и вънкашностьта има и други нѣща, по-малко навѣрно вещественни, отъ които обаче зависи човѣческото щастие.

Позволява се прочее на шестнадесетгодишна мома, която, както преждеврѣменно се развива тѣй и преждеврѣменно увѣхва и остарѣва, понеже отпада отъ тежкото нго на отговорностьта, длъжноститѣ, нравственнитѣ духовнитѣ и тѣлеснитѣ уморявания, които често ставатъ причина да слиза много рано въ гроба. Въ дълъ често съпругата или майката може да направи честитъ съпруга си! Тѣзи малка мома, довчерашното дѣте, разбира ли поне, какво ще рече дѣте! Може ли тя да познава свѣта, който никога не видѣла, та да се съобрази съ него! може ли да разбира, що е злина, подлость, измама, за да прѣдпази себе си! Може ли да отговаря на претенциитѣ на оногова, който ѝ иска съвършенна, онитна, мъдра, който отъ любезенъ съпругъ ненадѣйно се прѣобрѣща въ строгъ учителъ, а по нѣкота и въ господаръ-наказателъ.

Ето какво ако бихъ отъ врѣме на врѣме расчитали надлѣжнитѣ, щѣхъ да опрѣдѣляхъ за възраст на встъпване въ бракъ 25-а година за жената и 30-а за мъжа. Само подъ такива условия бракътъ би отговарялъ на високото си

прѣдназначение, понеже дава и на родителитѣ, и на момата нуждното врѣме за здравето ѝ нравственно и духовно развитие и за добъръ и обмисленъ изборъ. Тогава непрѣмѣнно дѣцата не би се счели за жени, нито момитѣ за стари — нѣщо, което е причина на несправедливо неженение голѣмо количество жени.

Майна и домакия.

(Продължение отъ 29 страница).

Добродѣтели и длъжности на майната-домакията.

II. Жената трѣбва да е цѣломъдренна, примѣръ на съпружеска любовь и нравственность, а особено прѣзъ тѣзи врѣмена, прѣзъ които неблагоразумието, повърхностностьта и лъжовната цивилизация на всѣгадъ изъ улицитѣ и площадитѣ си дигатъ грознитѣ лица и истребватъ вродената свенливостъ. Душевното благоразумие е най-скъпоцѣнный бисеръ и истинското украшение на жената. Гдѣто то е исчезило, тамъ адамантовий и златиний блѣсъкъ немогътъ да го допълнятъ. Мирътъ на дома се изгубва за винаги, душевното спокойствие смъртоносно се наранява, когато жената се отдалечи отъ диритѣ на съпружеската вѣрность, която тя е общала прѣдъ Бога и хората, която е благословила църквата, при пзвършването обряда на брака. За това не стига само жената да отбѣгнува въ черпикитѣ и бесѣдитѣ венчико, що би могло да възбуди ревностьта, тоя прѣзрителенъ растроителъ на домашното щастие, който мъчно е да се изгони, щомъ веднѣжъ се вмѣкне, нѣ длъжна е още тя да отбѣгне и самата си сѣпка, която възможно е да затъмни душевната ѝ чистота. Съ тая строгость жената се прѣдставя на домашнитѣ си достойна за уважение, обичъ и може не само съ думи и дѣла, нѣ и чрѣзъ своя си частенъ благоразуменъ животъ да вдъхне на чедата си най-главната отъ женскитѣ добродѣтели: свенливостъта и благоразумието. Ето какво пише за тоя случай Златоустъ (въ VIII томъ стр. 340): «Нѣщо, нѣщо не е по-силно отъ една благочестива и благоразумна жена, за да управлява мъжа и да располага душата му, както тя иска. Защото нито приятелитѣ нито учителитѣ, нито старѣйшитѣ ще прѣтърпи тѣй мъжътъ, както жена си, която го съвѣтва и приучва. И то си има удоволствието, по причината на го-

лѣмата обичъ на жената. А и примѣри можалъ бихъ да дамъ за мъже жестоки и бесчинни, тъй сж се вразумили нъ какъ мъжътъ се учи отъ самитѣ прѣдмѣти? Когато той види съпругата си, че не е хитра, нито луксозна и любителка на украшенията, нито че иска излизни приходи, нъ се задоволява съ каквото намира, тогава вече той ъж търпи, когато го събѣтва . . . когато мъжътъ види, че жената не иска злато, нито бисери, нито богати дрѣхи, нъ вмѣсто тѣхъ има благоприличие, благоразумие, цѣломъдренность всичко принася. Слѣдователно, ако искашъ, жено, да угодишъ на мъжа си, украсявай душата си съ благоразумие, благочестие и поддържане домашнитѣ». Това всичко съставлява истинската и трайната женска хубость. Външната хубость пълна е съ гордость, лекоумие, привлича ревността и много пъти ъж прави съмнителна.

Най-малкото докачване противъ женската честность е най-смъртоносната рана за мъжа, за цѣлия домъ. Бесчестната майка е позоръ за чедата. Докачването на женската честъ е тъмно пятно надъ челото на мъжа и чедата. Всичко може да търпи мъжътъ: и своенравията, и недостатъцитѣ и грозотата на жената си; само прѣстѣжливанието на съпругеската вѣрность не може и не трѣбва ни най-малко да прѣтърпи.

На женското благоразумие собствено се основава домашната честъ. И за това пакъ Иоанъ Златоустъ говори (въ III т. стр. 227): «Благоразумната жена, и бѣдна ако е, по-добръ ще може да се распореди съ бѣдността, отколкото съ богатството. Блудната само, и съ милиони даже ако намѣри съкровища, вжтрѣ лежащи, като ги распрѣсне всичкитѣ отъ всѣки вѣтъръ по-скоро, ще окръжи мъжа си съ милиони злочести, заедно съ бѣдността».

Поддържайте наклонноститѣ!

Родителитѣ на Карла Гуно, всеизвѣстния Французски композиторъ и авторъ на Фауста (1818—1859), били прѣвѣсходни селяне, а сѣнували, че синътъ имъ ще бѣде нѣкой день голѣмецъ, а може би и нотариусъ. Веднѣжъ, когато Гуно билъ едвамъ на 12 години, родителитѣ му го завели въ Операта, гдѣто прѣдставлявали «Отелла» на Россини.

На връщанне малкиятъ Карлъ казалъ сериозно на майка си.

— И азъ искамъ да направѣжъ «Отелловци.» Туй нѣщо прѣдизвикало, разбира се, смѣха на родителитѣ му, които почнѣли и да не мислѣтъ вече . . . нъ Карлъ постоянно мислѣлъ; когато най-послѣ дошло врѣмето, да се учи за нота-риусъ, той обявилъ, че не си промѣнилъ идеята, а мислѣлъ да стане композиторъ на музиката.

Майката му всячески се мъчила да му прѣдстави този занаятъ за мъченъ и нѣленъ съ опасности и приключения, нъ той постоянствуваъ; за това тя се принудила да отиде при Рейха, прочутъ професоръ по хармонията.

— Господине, му казала, имамъ синъ, който иска да изучи музиката тъй, щото да композира опери.

— Много добръ, госпожо.

— Напротивъ, господине, идѣ да Ви помоля да се потрудите, щото какъ и какъ да извадите отъ главата му тѣзи луда мисль.

— А какъ искате да постѣпѣжъ?

— Да му прѣдавате уроци.

— Не разбирамъ.

— Ето какъ; ще се покажете къмъ него толкозъ строгъ, толкозъ вискателенъ, ще му давате толкозъ мъчни задачи, щото да му омръзне музиката и да ъж напусне. Ако направите туй, ще задлъжите и мене, и чедото ми, та ще Ви длѣжимъ вѣчна признателность.

Не знаемъ, до колко Рейхъ е турилъ въ дѣйствие даденитѣ отъ Гуновата майка съвѣти; знаемъ обаче, че въ 2 години ученикътъ му *напѣлнилъ* учителя си съ мелодии и еподи (припѣви).

Единъ прѣбрасепъ день г. Рейхъ повикалъ госпожа Гуно.

— Най-послѣ, отговорила тя, потрудихмѣ се много, нъ тържествуваме, мислѣжъ; синъ ми навѣрно вече напуснѣлъ музиката, не ли тъй?

— Азъ, госпожо моя, напуснѣхъ вече сива ти, защото той днесъ знае вече всичко, каквото можехъ да го учѣ.

Едно оригинално обявление за женидба.

Жената, която се казва мома, при сегашний економически и общественъ животъ, се намира въ едно много лошо положение. Положението на жената-мома е лошо за туй, защото, както сж въобще вглаговетѣ на обществото за жената, каквито въобще понятия се има за неѣж, на неѣж се гледа като на чловѣкъ—сжщество должно неспо-

собно за друго освѣтъ за пелени, метла, хурка и корито. Понятията за жената сѣ читателю, лоши; лоши за самата жена, за нейната свобода, за нейното човѣшко развитие. Лоши сѣ още за това, защото унижаватъ до крайностъ човѣшкото достоинство на хубавата, красивата, нежната и пълната съ толкова добродѣтелъ и търпение втора половина на човѣшкото естество — жената. Като искамъ да говоря само за българката, а не за Европейката или Американката, съ съжаление казвамъ, че българската Г-ца или Г-жа се намира въ уравнено на това положение въ което се намиратъ всички обществени маси, които живѣятъ подъ опекуни, подъ чужда защита и съ чужди сръдства. Какъ гледатъ на жената? За какво сѣ всички галения и ласкания, които мѣжатъ правятъ на женитѣ? За какво сѣ измислени нарочитѣ обръщения къмъ Г-жи и Г-ци? Каква солидарностъ може да има между една просто отгледана отъ родители мома, честна, здрава дѣвица, и единъ ученъ и образованъ отъ гимназията, университета или военното училище момъкъ, който още отъ 15-си година е продалъ своята мѣжка честностъ, своята човѣшка рѣзъ? Каква солидарностъ за животъ може да има, изобщо казано, между единъ мѣжъ и една жена, когато прѣди да задругаруватъ, се присмѣтатъ не отъ сърцето си, а съ кишѣтъ и зестрата? и кога да задругаруватъ се пазарятъ нишимъ като животинѣтъ конь, волъ, крава и пр. на «Джумай-пазаръ» посредствомъ хора, годѣжи и огромни расходи? Какъвъ животъ се очаква отъ такъвъ начинъ на другаруване мѣже съ жени, гдѣто паричната смѣтка измѣства сърдечната, честната и искренната любовь на честната мома, съ здравето и чистото тѣло, съ добрата и искренната душа? Какво прочее има у една здрава, честна и искрено любяща мома? Нѣма нищо друго освѣтъ честностъ и любовь. Какво иска единъ момъкъ отъ една такава мома? Гледайте какво: освѣтъ честностъ, искренностъ, любовь, нежностъ, послушностъ, иъ още и зестра. Читателю, какво да правимъ съ онѣзи момѣ, които сѣ умни, честни, искрени, нежни, любящи, но нѣматъ зестра, нѣматъ пари, па не могатъ и да си печелѣтъ като мѣжатъ пари? Да не имъ ли желаемъ да се омѣжатъ? Да ги прѣзирате ли? Да ги унижаваме ли или що? Или желаете, щото умна, честна, здрава и любяща мома, която нѣма зестра да пснада въ рѣцѣтъ на мѣже, които тѣ съвсѣмъ не сѣ обичали и нѣма да заобичатъ?

Отистина, че въпросъ за положението на нашата мома още не е изважданъ въ нашата преса публично (при всичко че въ нашата книжнина има доста добри работи, писани по женскій въпросъ и за въ полза на тоя въпросъ), но ако това не е станало до сега, причината е, че не е имало хора, които да дадатъ случай за разискване такъвъ въпросъ. И понеже положението на нашѣтъ честни момѣ е таково, че не е изваждано на публично разискване, то и чуднитѣ работи, безобразнитѣ назарлѣци, които се вършатъ за неѣж, като добитѣка, догдѣ тя се омѣжи, ще си останѣтъ неразбѣтани, скрити обществени въпроси — работи колкото унижителни за жената, толкова и недостойни за обществото, което има такива членове жени.

Тѣзи мисли ни дойдохъ, слѣдъ като прочетохме обявлението, публикувано по напрѣдъ 3 нѣти въ в. «Балканска Зора» броеве 839, 840, 841 . . . и сега публикувано въ № 4 на «Женскій свѣтъ». Ний, които не останѣхме хладнокрѣвни отъ бѣлѣжката, съ която се обръщаше внимание къмъ обявлението «женидба», искаме да издадемъ своятъ слабъ гласъ и да искаемъ мнѣнието си най напрѣдъ като човѣкъ — развита личностъ, личностъ съ правата и достоинството на човѣкъ, а послѣ като жена — мома.

Земете, читателю и читателко, 4-й брой отъ «Женскій свѣтъ» и на най-отдирната страница четѣте «женидба». Като го исчетете, помислѣте си. Какво ще кажете Вий, не знаѣж, но ето какво ще кажѣ азъ.

Единъ момъкъ, 24 годишенъ, има имущество само една къща, иска да се жени за мома, която като отговори на прѣимущества (физически) въ обявлението, да има сръдно образование и още, не е достатъчно сръдното образование. иъ и 12000 лева зестра. Тази мома, която има 12000 лева, която има и сръдно образование, да се ожени за еднъ кой си господинъ, който нѣмалъ друго освѣтъ една къща и едно желание да отиде да продължава въ Парижъ.

Това ако се казва умно и отъ умни и добри хора! Това не може да се каже, защото никой умни и добри човѣци нѣма да пснадѣтъ толкова ниско, че да прибѣгнатъ да се женѣтъ и послѣ да отиватъ да се образуватъ въ странство — нѣма да прибѣгнатъ, въ желанието си да продължаватъ образованието си, до тоя начинъ. Добритѣ хора, които искрено желѣтъ за себе си образование, тѣ не търсѣтъ тѣзи сръд-

ства, каквито търси господинътъ съ «женидба». Тъ сѣ далечъ отъ мисълта въ едно и също врѣме да продължаватъ и да си иматъ стопанка, 12000 лева и масивна къща.

Ако ли пъкъ това се казва отъ умни — хитри хора, това е голѣма подигравка съ невинната мома въ лошото ѣ положение. Коя е тази мома, която има и срднѣно образование и 12000 лева въ България?! Ний имаме много добри момн; има и ѣкоп и сѣ срднѣно образование, но такава, която освѣнъ тази развитостъ, да има и 12000 лева зестра, това, не е за вѣрване. Опаси сѣ срднѣно образование мома, умната мома, която има и 12000 лева, какъ мислите? ще се уйдиса на ума на господина ли сѣ «Женидба» и ще земе 12000-тѣхъ лева и хайде въ София и отъ тамъ въ Парижъ? О, глупостъ! Престанѣте, бе хора, да мислите жената толкова глупава и да ѣ се прѣдставяте тѣй утечнителни сѣ смѣшнитѣ си и невъзможни обявления, като това: «женидба»!

Ако ли най послѣ това се прави искрено и отъ искрененъ чловѣкъ, сѣжаляваме че въ Софийското, (или въ което живѣе господинътъ сѣ «Женидба») общество се намиратъ мжжѣ сѣ срднѣно образование, които правѣтъ такава публична глупостъ, каквато е обявлението «женидба.»

Като искаваме своето лично мѣние по «женидба», желаемъ, че най умно ще бжде отъ наша страна — женитѣ да не даваме значение на такива глупости и подигравки, каквито правѣтъ мжжѣтъ, както този господинъ сѣ «женидба».

Ильовъ

Г-ца Х. Пенкова.

Домашна кухня.

Една отъ главнитѣ служби на жената, при сегашното ѣ положение, е оная на домашната кухня. Всички признаваме, какво струватъ за насъ готвачнитѣ знания, тѣй като тѣ сѣ едно срдѣство, сѣ което угождаваме на мжжѣтъ си. Коя ли домакиня не усѣща едно вътрѣшно наслаждение, когато мжжѣтъ и дѣцата ѣ уморени отъ дневната си работа, сѣднатъ около трапезата, изказватъ явно удоволствието си за вкуснитѣ ястията, които имъ прѣдставя тя. А кой ли мжжъ, синъ и братъ не яде сѣ по-голѣма охота ястията, що е приготвила обичната му жена, майка или сестра?

Важността на домашната кухня въ семейството се доказва и отъ факта, че по цѣла почти Европа има специални училища, въ които се прѣподава за готвенѣето теоретически и практически. Въ Лозана и Женева на Швенцария сѣществуватъ такива училища, гдѣто сѣ голѣма ревностъ ходѣтъ да се учѣтъ момн отъ разнитѣ обществени класове. И въ Германия отдавна вече работѣтъ твърдѣ редовно и успѣшно готвачни училища. А въ Англия такова училище е учредено първомъ отъ иѣкоя си Г-жа Месалъ, при която множество жени и момн се учѣтъ и, като свършѣтъ, получаватъ документъ. Директорка и инспекторка на туй учреждение е рѣчената госпожа, която отъ дѣтнството си още има наклонностъ къмъ този занаятъ; тя се е усвѣршенствувала при знаменититѣ Парижски и Виенски първотгвачи.

Свършпвнитѣ курса приематъ се въ аристократическитѣ домове сѣ годишна заплата 2500—4000 лева.

Числото на онѣзи, които свършватъ всѣка година, се въскачва до 1000. Британското общество обаче е счело за недостатъчно туй учреждение, та правителството е взело подъ протекция «Готвачното училище» на Синтъ-Кенселтонъ, ученицитѣ на което правителството испраша въ лѣчебницитѣ на Alzerset, Wolwich и Metley.

Отъ друга страна и миледитѣ, т. е. високоноставенитѣ госпожи въ Англия, подъ прѣдсѣдателството на баронесата Burdett Coutts рѣшили да учредѣтъ едно «Народно готвачно училище». Великолѣпнѣето на зданието е съответствено сѣ онуй на пинциаторкитѣ; мѣстото му е подарено отъ дюкъ Walstwiuster, притежателя на ¹/₃ отъ Лондонъ.

Въ туй училище ще се прѣподава не само готвенѣето, нъ ще се отвори и едно писалище за обявления, гдѣто ще се приематъ и наставления отъ свършпвнитѣ. Туй училище ще се посѣщава отъ миледи и други високоноставени Англичапки.

Въ Женева и Лозана на Швенцария тѣй също има особени училища, въ които се прѣподава готвенѣето. Момн отъ всичкитѣ обществени класове сѣ голѣма ревностъ ходѣтъ въ туй училище. Въ Германия тоже отдавна работѣтъ много редовно и успѣшно такива училища. А никакъ не е унизително занимаванѣето сѣ готвенѣето, защото отъ стари години то се счело

като наука, която се нуждае отъ голѣмо внимание и прилѣжностъ.

У старитѣ Гърци занаятътъ на готвача билъ на голѣма почетъ. Готвачитѣ съ чудесно, достолѣпие се расхождали по тротоаритѣ и не съ малка гордостъ изявявали своето съгласие за приемане на прѣдлагаемия имъ постъ, а много пъти и не приемали, когато знаели че господарьтъ билъ скѣпникъ.

Римлянетѣ въ врѣме на републиката ядѣли просто, та нѣмали нужда отъ особенни готвачи, защото имъ готвѣли робитѣ. Нъ при Цезаревитѣ гастрономическитѣ имъ нужди зели да ставатъ отъ день на день по-голѣми, та у тѣхъ готвачьтъ се подигналъ на по-голѣма почетъ, отколкото у Атинянетѣ. Расказватъ, че Антоний билъ подарилъ на готвача си единъ градецъ, въ възнаграждение на искуството му.

Сжщо и въ Франция се прочули нѣкои готвачи, както напр. готвачьтъ на Лудовика XVII Вателъ. Тамъ даже се споменува, че и нѣкои аристократи сж се занимали съ готвянието, отъ които графьтъ Артуа, братьтъ на Лудовика XVI, измислилъ единъ много вкусенъ пилѣфъ, рецептътъ на който, за жалостъ, не е достигналъ до насъ. Извѣстно е тоже за прочутия писателъ на настоящия вѣкъ Александръ Дюма баща, че готвѣлъ съ неподражимо искусство най-вкусни и най-мѣкчи ястия и написалъ цѣли томове за готвеннето. Революцията накарала хората да забравятъ грижитъ си по готвянието, нъ въ врѣме на императора Наполеона пакъ то се въздигнало на напѣшната си висота. Императорьтъ обичалъ вкуснитѣ ястия, та заповѣдалъ на голѣмцитѣ си да обръщатъ вниманието на домашнитѣ си върху готвянието. По онуй врѣме готвачьтъ на милиониста Рочилдъ, Каремъ, давалъ ястия съ неподражимо и чудесно искусство сготвени. А госпожитѣ и госпожицитѣ развивали голѣма ревностъ при изучаването на тоя занаятъ и плащали щедро за готвачнитѣ рецепти на прочутия Каремъ.

(Слѣдва).

Писмо отъ София.

Съ особенно удоволствие прочитамъ уважаемото Ви списание *Женский Свѣтъ*; съ това Ваше литературно явление се попълва една празнота; съ това попълнение, макаръ и за сега въ съвършенно малка форма и двомѣсечно издание,

това женско списание такава грамадна полза ще принесе за нашитѣ читателки — госпожи и госпожици, — които за въ бѣдѣще у насъ ще има добри и подготвени възпитателки и домакинки и които поколението вмѣсто да ги прогледна — ще ги увѣнчава съ признателности.

Впрочемъ, уважаема редакторка, отъ голѣма радостъ съ появяване на *«Женский Свѣтъ»*, азъ се отдалечихъ отъ това, което искамъ да изложѣ. Извинѣте.

Въ нашата столица дамското общество съставлява най-голѣмо болшинство отъ другитѣ градове изъ княжеството. Подражението на това общество е Парижско . . . на това послѣдното се присъединяватъ и ония общества, които съставляватъ массата отъ нашия народъ (съ исключение на селянката).

Извѣстно е, че ст. София е повече чиновнически градъ, отъ колкото търговски. На мода е у насъ, Г-жа редакторка, щото всички да вървятъ по имитация: и най-долния чиновникъ, който получава 70—80 лева и взелъ съпруга отъ селото си или градьтъ; такъвъ повече прѣдпочита домьтъ си да не уреди, — да набави изискуемитѣ се домашни принадлежности — отъ колкото да накинчи съпругата си тѣй, както неговия началникъ; повече, казвамъ, се стрѣми слугиня да хване за домьтъ си, само една imite. И така, пѣргавостьта у жената, която притѣжавала, постепенно изчезва, до като най-подиръ отъ слугинята очаква и вода да ѝ си донесе да пие на леглото . . . И ето видите, че подиръ нѣколко единици години, домьтъ се озлочестилъ: сиромашия, неприятности, даже и разводъ.

Въ кратцѣ казано, Г-жа редакторка, такъво е подражението въ Столицата ни, което малцина има, които сж съзнали слѣдствията отъ това пагубно и въ ущърбъ за домьтъ подражение.

За други пѣтъ оставямъ да кажѣ, какъ и по каква посока трѣбва да се водятъ тия имитатори, за да бѣдѣтъ щастливи и домьтъ имъ да не става озлочестенъ.

Смѣхъ да вѣрвамъ, Г-жа редакторка, че настоящето ми ще намѣри мѣсто въ колонитѣ на уважаемото Ви Списание.

Ст. София,

Съ почитание: Н. Д. К.

22 Февруарий 1893 г.

Книги и списания.

Учителя като лъкаръ. Книга необходима за учители, родители и възпитатели съ 20 фигури. Прегледана и одобрена от Министерството на Народното Просвѣщение въ София съ писмо отъ 14 Августъ 1889 г. подъ № 5847. Прѣвелъ отъ нѣмски *Стефанъ В. Ватшовъ.* Издава книжарницата на Пв. Б. Касжровъ въ София. Цѣна 60 ст.

Изворъ. Илюстрирано списание за ученици и ученички. Год. II. книжка I, II, 1893 г. Редактори: Пв. Ивановъ и Т. Ц. Трифоновъ. Излиза редовно въ сръдата на всѣкой мѣсець. Годишна цѣна 5 лева прѣдплатена. За въ странство 7 л. Ръкописи се испращатъ до Пв. Ивановъ, учителъ въ Гимназията въ гр. Варна, а пари и венчко що се отнася до администрацията на списанието се испраща до: Т. Ц. Трифоновъ, учителъ въ обр. чифликъ край гр. Руссе.

Педагогично. Научно популярно списание за възпитатели и учители. Редакторъ: Михаилъ Пончевъ, год. III. кн. II, III, IV. Венчко, що се отнася до «Педагогично», се испраща на редактора въ *София*. Въ получените книги има интересни за насъ статии, които не сме още разгледали внимателно.

Свѣти.

Какъ се съхраняватъ яйцата. Най-простиятъ способъ е турянето имъ въ пепелта, дървени стърготини (непрѣменно сухи), трнци, овесъ; нареждатъ се съ острия имъ край на долу и всѣко отъ тѣхъ да е посипано до толкова, щото да не се допиратъ едно до друго. Тѣ се турятъ на редове, посипва се всѣки редъ съ пласть отъ 5—8 сант. и т. н., а най горния слой да се посипи съ двойно по-дебелъ пласть. Като напълнимъ по този начинъ, било сандъкъ или кюпъ, покриваме го добръ и го туряме на сухо, но хладно мѣсто. Въ студено (5—7 Р.) и сухо мѣсто яйцата се съхраняватъ, като се покриватъ съ пльва тѣй, щото да не се допиратъ едно до друго. Но най дѣйствителенъ и несложный способъ е слѣдующий:

На дъното на единъ сеждъ, въ който некатъ да заназидатъ яйца, посипватъ слой отъ ситна и съвършенно суха соль, върху която нареждатъ единъ редъ отъ яйцата, послѣ пакъ ги посипватъ съ другъ слой отъ соль, която да подигли не само междините, нъ и да покрива и цѣля редъ на яйцата; послѣ отъ ново нареждатъ яйца и т. н., до като се напълни сежда. Този

ПОДЛИСТНИКЪ 1)

Безъ зѣстра

отъ

Георги Оне

Расказъ прев. отъ Френски.

Когато на вечеринките, давани отъ генерала се явяваше тя засмѣна и блѣстяща отъ хубость, единъ лъскателенъ шумъ се дигаше отъ страната на офицерското тѣло, събрано около входа. Подиръ неѣхъ влизаше майката великолѣпно, като че искаше да каже: «азъ съмъ майка ъ». А баща ъ, полковникъ на 123-й полкъ, единъ тънъкъ, сладкодуменъ и скромненъ човѣкъ, вървѣше тѣй, щото да не стѣпи опашките на роклите, които се влачехъ по земята.

А едвамъ ѣхъ виждахъ, че сѣди, сумма поручици и капитани отъ Версалския гарнизонъ съ

способъ дава твърде добри резултати, но подъ условие щото помѣщенето, въ което ще се държатъ яйцата, да е съвършенно сухо, иначе сольта ще се растопи и яйцата скоро ще се развалятъ. Ако се прибави къмъ сольта 10% нишеста (кола) значително се отстранява този недостатъкъ. (Фельд.)

Рецепти за ястия.

Картофи пържени. Слѣдъ като обѣлимъ врялите картофи, нареждаме ги на малки резани и ги пържимъ въ тигана на силенъ огънь съ малко масло; а слѣдъ като ги посолимъ, сервираме ги. Ако полземъ картофите прѣди или послѣ пърженето имъ съ достаточенъ оцетъ или дървено масло ще имаме една вкусна салата.

— *Ягния отъ сухъ боба.* Слѣдъ като очистимъ и омиемъ добръ, възваряме ги. Кавурдисваме отдѣлно малко лукъ нахлѣцанъ съ дървено масло; съ тѣхъ наедно кавурдисваме и боба, а слѣдъ това прибавяме зеленчуци т. е. цѣлина, майданосъ, маркови, домати, соль, пиперъ и съответствующа вода и оставяме да възврътъ.

— *Актаподъ стуфато.* Кавурдисваме нѣколко глави лукъ нахлѣцани въ масло, слѣдъ това прибавяме и актапода нарязанъ на парчета и ги кавурдисваме още малко. Слѣдъ това прибавяме малко чесънъ нахлѣцанъ съ дафинови и ливанови лѣсти, малко вино, оцетъ, пиперъ и съответствующа вода и оставяме да възврътъ.

Домикинка.

Домашна медицина.

Противъ ударитъ. Студената вода е най-силний и най-лесний лѣкъ противъ ударитъ. Ако се удари месото, то имаме голѣма важность: ако обаче се удари коремътъ, гърдитъ, стомахътъ, главата или грѣбнакътъ, та отъ туй усѣтимъ общо нерасположение, то трѣбва непрѣмътно да привикаме доктора.

Дѣцата, колкото сѣж по-малки, толкова и по-лесно падатъ, нъ тия падания обикновено сѣж безвредни. Изъ въ случай че подиръ падането и удара, дѣтето има главоболие или повръща, трѣбва веднага да потърсимъ лѣкаря. А прѣдпазватъ много въ напредване на злото, ако обвивемъ главата на дѣтето съ намоченъ въ студена вода лешкыръ и го промиваме често до пристигането на лѣкаря.

руси или черни мустаци бързахъ да се приближатъ до неѣхъ. Подиръ малко подъ златната свѣтлина на полкелептъ и по сладките звукове на инструментитѣ влизаше леко и грациозно въ танцовалната зала, водена отъ нѣкого отъ тия офицери, които желаяхъ да привлечатъ благоволенieto на момата.

Желанията ъ бѣхъ за тѣхъ заповѣди, а своенравията ъ — закони. Дъщеря на полковникъ! Когато се съставяше списъкътъ на кандидатитѣ повишение, стигаше само една проста хвалба отъ нейна страна: «А! еди кой си поручикъ, какъвъ хубавъ офицеръ и колко хубаво танцува;» за да се рѣши цѣлата му бѣдъщность. Така тя достигъ 22-годишната си възраст, като прѣкара най-весело днитѣ си ту въ една французска провинция, ту въ друга, гдѣто се намираше и гарнизонътъ и прѣживѣ единъ номадски нѣкакъ животъ. Нъ майка ѣ хванъ вече да показва че се бои: тя желаше да ѣ памѣри единъ мъжъ. Между неѣхъ обаче и лъскателитѣ ѣ съществуваше не-

Извѣстия.

1. Тѣй като първитѣ броеве на списанието ни се свършихъ, то умоляватъ се новитѣ ни г. г. абонатки и абонати да иматъ търпѣние до прѣпечатването имъ, което ще бѣде наскоро. Дирекцията държи бѣлѣжки на кого кои отъ броеветѣ не не испратихъ.

2. Много отъ нашитѣ абонатки питатъ дѣли ще се приематъ и обнародватъ статии, писани или прѣведени отъ тѣхъ. Затова дирекцията на «Ж. Свѣтъ» има честь да объяви, че всѣка една абонатка има право да праща статии оригинални или прѣведени, които на драго сърце ще бѣдѣтъ публикувани, ако сѣ съгласни съ программата ни.

Корреспонденция.

Bulgarischer Verein, Цюрихъ. Исканитѣ броеве Ви се испроводихъ. — Г-ца П. М. Б. Пѣвевъ. 75 л. получихме; благодаримъ за готовността. Писахъ Ви. — Г-нъ Д. П. К. Б.-Джумал. Броеветѣ до новитѣ абонатки испроводихме; благодаримъ. Писахъ Ви. — Г-нъ К. П. Видинъ. Броеветѣ Ви се испроводихъ; 7.50 л. получихме; благодаримъ. — Г-нъ Н. П. П. Руссе. 7.50 л. получихме; благодаримъ. Съобразихме се. — Г-а М. С. Т. Ст.-Загора. Броеветѣ Ви се испроводихъ. 7.50 л. получихме; благодаримъ. — Г. Д. В. В. Бургасъ. Съобразихме се; 7.50 л. получихме; благодаримъ. — Г-нъ Ц. Б. Ки. София. Броеветѣ се испроводихъ до новитѣ абонатки; благодаримъ. Писахъ Ви. — Г-нъ К. Добревъ, София. Получихме отъ туканината Нар. Б. Банка 7.50 л. благодаримъ. Расписката се даде на Банката. — Г-а М. К. София. 2.50 л. получихме, молимъ и за останалитѣ 5 л. — Ч. «Изворъ» е. Аджана. Броеветѣ се испроводихъ. 5 л. получихме; благодаримъ. — Г-ну А. Н. В. Трънъ. Получихме 7.50 л.; благодаримъ. — Ч. «Наука» Ловечъ. 5 л. получихме; благодаримъ. Расписката

прѣодолимо прѣпятствие, което се съдържае въ двѣ думички: Безъ зестра! Истина е, че се събирахъ около неѣ, смѣха се и танпувахъ офицеритѣ, никой обаче отъ тѣхъ не помислюваше да ѣе поиска за жена. Само, отъ една година вече насамъ, единъ страхливъ любовникъ умираще отъ любовъ за неѣ.

Той билъ единъ пѣлецъ момъкъ, съ русси мустаци и сини очи, родомъ отъ Лорренъ, отъ военното училище св. Максевитъ. Осемпедесетогодишенъ постъпилъ въ редовитѣ на войската, наранилъ се въ битката на Кулмсе, та получилъ военния медаль за храбрость; нѣ, понеже не бѣше се училъ въ Сенурското висше военно училище, коллегитѣ му се отнасяли къмъ него съ гордостъ. Понеже водилъ рода си отъ селяне, билъ снаженъ и силенъ и говорѣлъ рѣдко, при всичко че билъ доста образованъ; колкото билъ свободенъ въ войншкитѣ упражнения, толкозъ се стѣсняванъ въ салонитѣ; щомъ малко се научилъ да танцува, отъ страхъ да се не покаже грубъ, осмѣлялъ се веднѣжъ да покани младата дѣвица на

испроводихме. — Г-ну С. Л. Пловдивъ. Писахъ Ви. — Г-а О. Н. Ч. Ахело. Получихме 7.50 л.; благодаримъ. Записахъ новата абонатка. — Г-жа С. П. София. Новитѣ абонатки записахъ ги. Получихме 35 л.; благодаримъ. Писахъ Ви. — Г-ну В. К. Карлово. Получихме 72 л. 50 ст. благодаримъ за готовността. Съобразихме се. — Г-ну П. Н. Бургасъ. Получихме 5 л.; благодаримъ. — Г-ца И. М. Търново. Получихме 7.50 л.; благодаримъ. Записахъ Ви. — Г-а А. И. Л. Свищовъ. Получихме 7.50 л. благодаримъ. — Г-ну С. К. В. Хасково. Получихме 22.50 благодаримъ отъ сърце. Съобразихме се. — Г-ну В. Ж. Айтосъ. Получихме 7.50; благодаримъ. — Г-ну Л. К. Ст.-Загора. Получихме 45 л.; крайно Ви благодаримъ за готовността. Сѣщо Ви искаваме благодарността си за писаното Ви писмо. Писахъ Ви. Записахъ новитѣ абонатки. — Г-ну Ж. Н. Получихме 15 л.; благодаримъ. Желанието Ви влиза въ программата ни, която постепенно ще прилагаме, споредъ времето, мѣстото и многобройнитѣ нужди на абонаткитѣ си. — Г-ну К. А. 12. р. П. Получихме 7 л.; благодаримъ. Оставатъ още 50 ст. Съобразихме се. — Г-а М. Д. Сливенъ. Получихме 7.50 л.; благодаримъ.

Обяснения

на обрасцитѣ отъ ръководѣния въ Пригурната брой 3.

№ 1. *Бонка*: Марка за възглавници.

№ 2. *Рамка за портретъ*: Ошива се върху кремъ атлазъ съ коприна образцитѣ, аг ви и се облича съ тѣхъ нарѣзания по формата (2) картонъ по мѣстата а, в. Другитѣ мѣста на картонъ, се обличатъ съ маслиненъ цвѣтъ плушъ. Прѣградкитѣ е, е. е. и пр. въ който ще влизатъ портретитѣ, сѣ отъ златенъ галонъ. Наоколо се ошива кордонъ.

№ 3. *Фистонъ*: за кърпички или бѣли дрѣхы.

№ 4. *Палтофъ*: Ошива се върху кадифе, плушъ и сукно съ коприна.

№ 5. *Андрете*: Шевица за възглавница.

№ 6. *Букви*: за кърпички, възглавници, чаршафъ и пр.

№ 7. *Рамка за часовникъ*. Венчико се ошива върху кадифе съ коприна, кордитъ сѣ злато (сѣрма) и се облича съ тѣхъ картонъ нарязанъ по показаната форма. Голѣмнитѣ му е сѣдничка. Клончето на около (което може и да го пѣма) се прави отъ тѣтъкъ телъ и се работи съ коприна отъ съответствующата боя. Наоколо се ошива златенъ кордонъ. Сѣщо страниа кордонъ е златенъ.

№ 8. *Фистонъ* за покривка.

Е. М.

кадриля; нѣ тука той прѣдизвикалъ такова смущение, щото и най-способнитѣ танцьори не можели да въведѣтъ редъ; този злополученъ опитъ го убѣдилъ, че за въ бѣдѣще прѣдпочтително би било да нападне цѣла артилерия, отколкото да види отново прѣзрителнитѣ погледи на сътанцьоритѣ.

Потънхъ въ единъ фотейлъ на едно кьошенце, той цѣли часове гледалъ момата, която обожавалъ, играюща съ весела живость. Съ погледа си слѣдѣлъ главичката ѣ, а съ очитѣ си цѣлувалъ бѣлитѣ ѣ рамена. Нѣкой пътъ той достигалъ до такъва смѣлость, щото да се приближи до майка ѣ и да ѣ даде признаци на дълбоко уважение; до тука само се ограничавала смѣлостта му. Съ ревность виждалъ другаритѣ си да се въртѣтъ около момата, да си кривѣтъ тѣлото прѣдъ неѣ и, нажаленъ отъ туй, казвалъ въ себе си: «Единъ прѣкрасенъ день ще се разгласи новината, че тя се сгоди за еди-кого си, а тогава всѣка надѣжда ще исчезне».

(Слѣдва).

ПРИТУРКА
НА
ЖЕНСКИЙ СВѢТЪ

Обясненіята на образцитѣ се напиратъ въ 5.ѣ брой на списанието.

3. Бр.

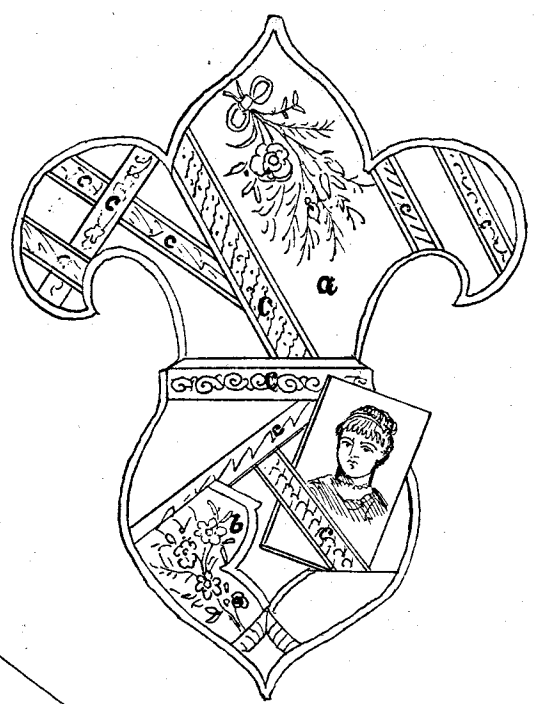
год. 1.

МАРТЪ
1893.

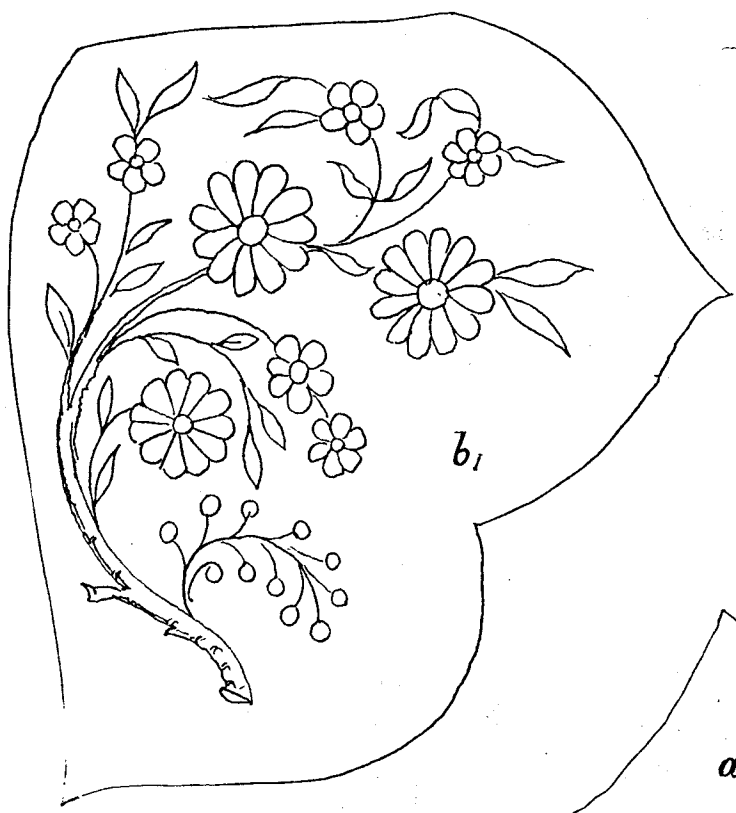
1.

2.

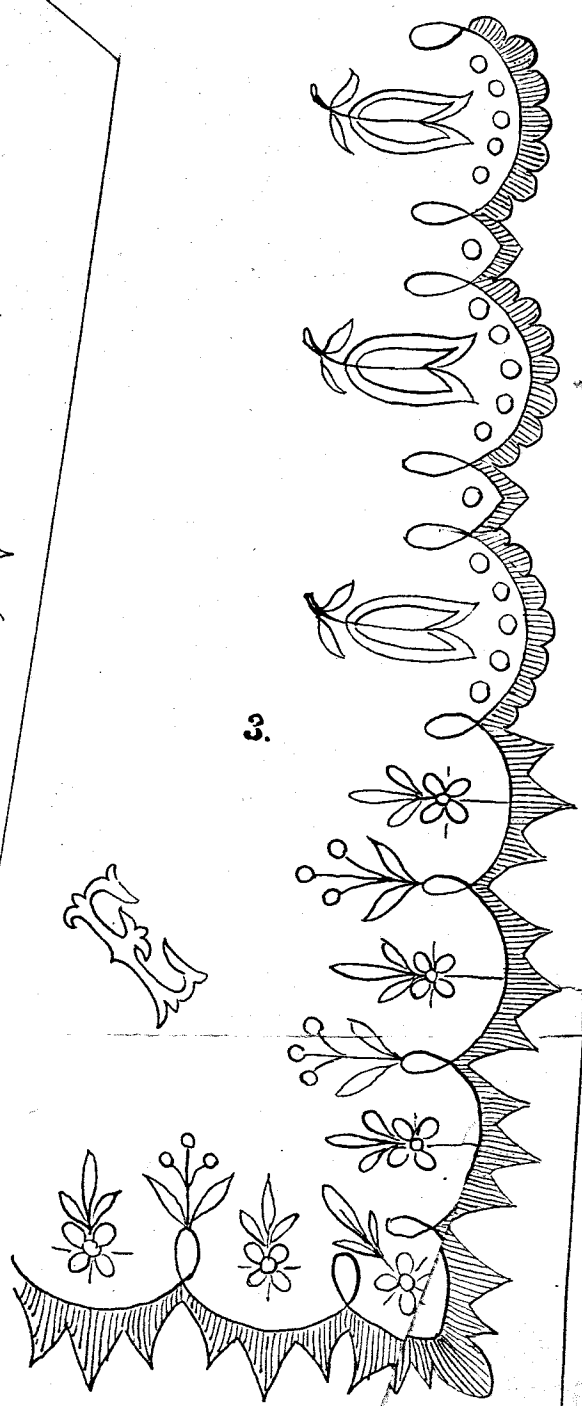
b₁

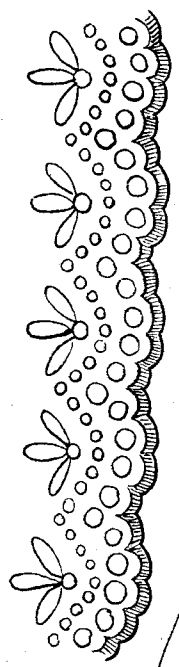
a₁

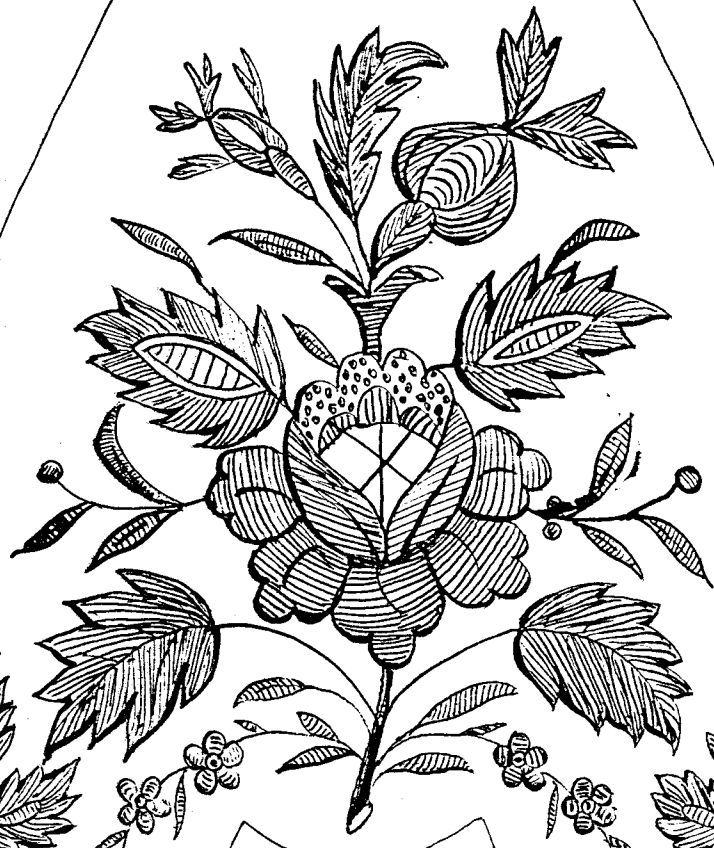
3.

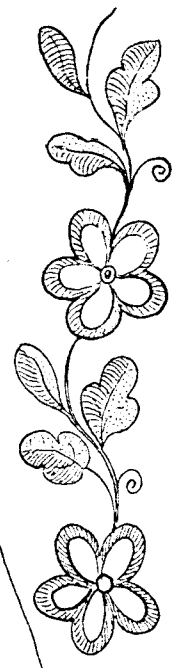
3

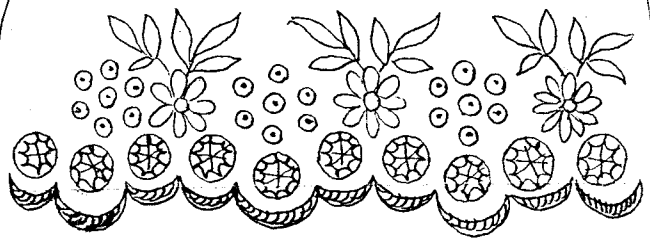
4.

5.

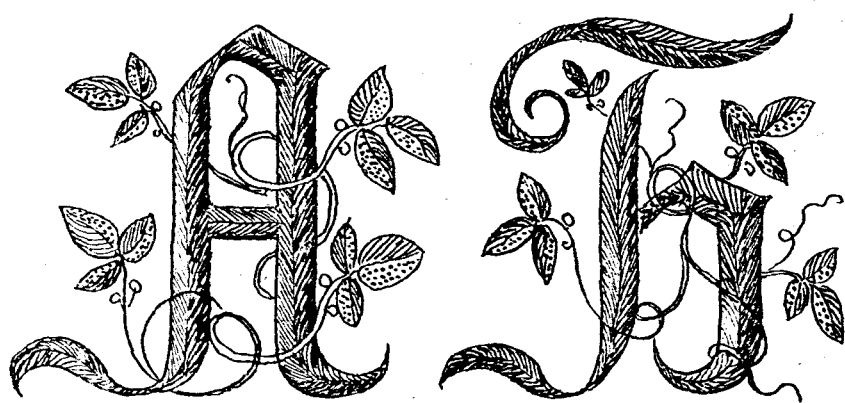
3.

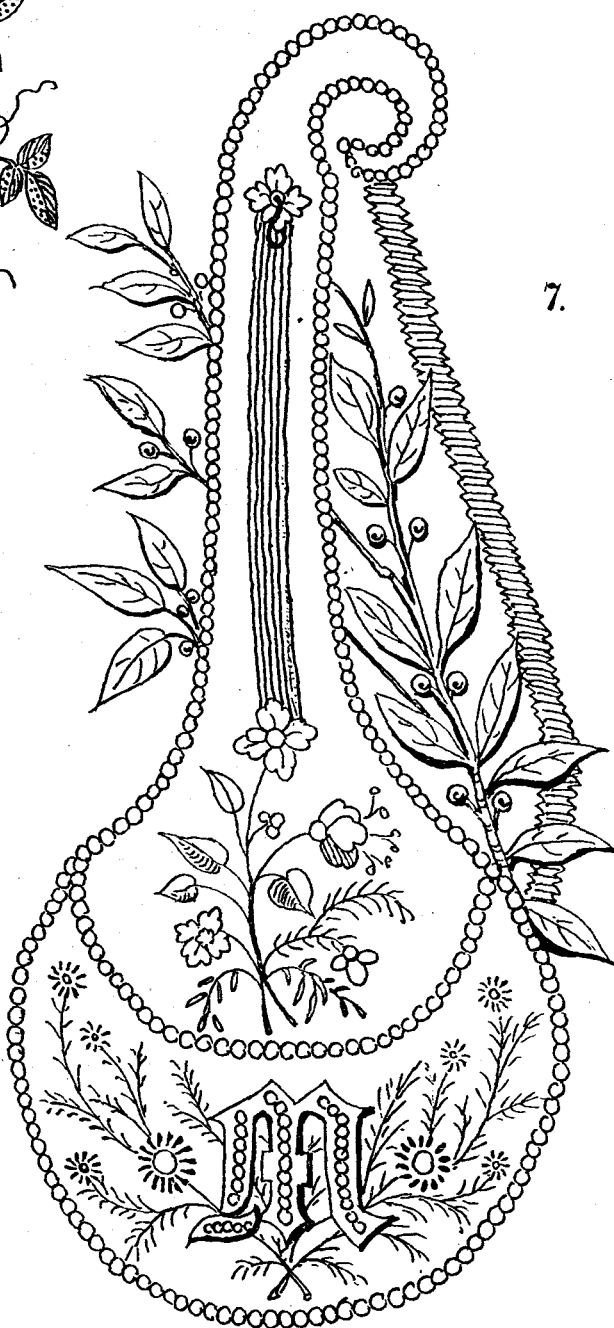
5.

6.

7.

8.

